

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ
1352 /2015
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από την Δικαστή Μαργίτσα Μιτζέλου - Θάνου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου, και την Γραμματέα Αικατερίνη Στυροπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 12 Μαΐου 2015 για να δικάσει την υπόθεση:

Των εναγόντων: 1. [REDACTED]

[REDACTED]

Του εναγομένου: Σωματείου με την επωνυμία «Ταμείο Υγείας Προσωπικού Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδος» (ΤΥΠΑΤΕ) - Ειδικός Λογαριασμός Επικούρησης Μελών (Ε.Λ.Ε.Μ.) και έδρα στην Αθήνα, νομίμως εκπροσωπούμενου, το οποίο παρέστη δια των πληρεξουσίων δικηγόρου του Αικατερίνης Ντάση και Μαρίας Κανέλλη.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 24-12-2013 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στην Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό καταθέσεως 176050/5990/2013, προσδιορίστηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και ενεγράφη στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες με την υπό κρίσιν αγωγή τους, όπως παραδεκτώς διορθώνεται με τις προτάσεις τους, εκθέτουν ότι διετέλεσαν υπάλληλοι στην Αγροτική τράπεζα της Ελλάδος, από την οποία αποχώρησαν λόγω συνταξιοδοτήσεώς τους, ότι τυγχάνουν μέλη του εναγομένου, καταβάλλοντας οι ίδιοι και η άνω εργοδότης τους τις αναλογούσες εισφορές τους υπέρ του ειδικού λογαριασμού επικούρησης μελών (ΕΛΕΜ) και ότι σύμφωνα με τον κανονισμό του εναγομένου δικαιούχοι επικούρησης είναι όλοι όσοι παίρνουν ή θα πάρουν σύνταξη βάσει των νόμιμων προϋποθέσεων εκ του νόμου και του καταστατικού του. Ότι το εναγόμενο από την 1-1-2007 δεν χορηγεί μηνιαία επικούρηση στα μέλη του και στους ενάγοντες, μολονότι τούτοι είναι ακόμη μέλη του, ενώ αρνείται και να τους επιστρέψει τις καταβληθείσες εισφορές τους, κατά παράβαση του καταστατικού του, αφού το εναγόμενο δεν έχει διαλυθεί, κατά τα ιστορούμενα στην αγωγή. Ζητούν, δε, κατόπιν παραδεκτού περιορισμού του αιτήματος της αγωγής τους από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, με δήλωση των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και περιέχεται στις προτάσεις τους (άρθρα 223, 294, 295, 297 ΚΠολΔ), να υποχρεωθεί το εναγόμενο να καταβάλει εις έκαστον ενάγοντα το ποσό των 20.000 ευρώ και να αναγνωρισθεί η υποχρέωσή του να καταβάλει τα υπόλοιπα αιτούμενα ποσά και δη στην πρώτη ενάγουσα 54.172,03 ευρώ, στον δεύτερο 61.916,44 ευρώ, στον τρίτο 35.088,85 ευρώ, στην τέταρτη 54.276,44 ευρώ, στον πέμπτο 61.089,91 ευρώ, στην έκτη 33.986,33 ευρώ, στον έβδομο 90.361,04 ευρώ, στον όγδοο 112.651,37 ευρώ, στον ένατο 52.763,44 ευρώ και στον δέκατο 84.852,97 ευρώ, βάσει του άρθρου 14 του Κανονισμού Λειτουργίας του ΕΛΕΜ, επικουρικώς κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, νομιμοτόκως από τότε που κάθε κονδύλιο κατέστη απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή κατά τις καταψηφιστικές της διατάξεις και να καταδικαστεί το εναγόμενο στα δικαστικά τους έξοδα. Με το περιεχόμενο τούτο και τα αιτήματα η κρινομένη αγωγή αρμοδίως, ως αρκούντος ορισμένη, εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών [άρθρα 14 παρ. 2, 16 παρ. 2 και 663 και 664 επ. ΚΠολΔ και ΑΠ 1412/2009 ΕΕργΔ 69(2010).216]. Πλην όμως, η υπό κρίσιν αγωγή κρίνεται απορριπτέα κατά την κύρια θεμελίωσή της προεχόντως ως νόμω αβάσιμη, διότι σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 1 του Κανονισμού του ΕΛΕΜ ρητώς ορίζεται ότι: «Στους ασφαλισμένους που για οποιονδήποτε λόγο δεν δικαιούνται μηνιαία επικούρηση ... επιστρέφονται οι εισφορές που κατέβαλαν οι ασφαλισμένοι υπέρ του επικουρικού ως εξής ...», η δε διάταξη τούτη αφορά στις περιπτώσεις ασφαλισμένων οι οποίοι δεν θεμελιώναν δικαίωμα λήψης σύνταξης από τον φορέα κύριας σύνταξης τους που τότε ήταν το ΤΣΠΑΤΕ, επειδή είχαν λίγα χρόνια ασφάλισης που δεν τους χορηγούσαν δικαίωμα λήψεως επικουρικής συντάξεως, είτε ασφαλιζόνταν σε άλλο φορέα για τον κλάδο ένταξης, όπως του δημοσίου, με συνέπεια η ρύθμιση του άνω άρθρου να αφορά αποκλειστικώς στις περιπτώσεις που υφίστατο αναξιοποίητος συνταξιοδοτικός χρόνος. Συγκεκριμένα, η ως άνω καταστατική ρύθμιση εξακολουθεί να ισχύει για όσους δεν μπορούν να αξιοποιήσουν συνταξιοδοτικά τον ασφαλιστέο χρόνο τους, για τον οποίο έχουν καταβάλει εισφορές, αλλά δεν εφαρμόζεται στις περιπτώσεις των μελών του

19
να
προσβληθεί
τα αιτήματα
επικουρικού
Α.Μ.Α.Α.
2

Α.Μ.Α.Α. Α.Α.

εναζόμενου, όπως είναι οι ενάγοντες, που έχουν επιμετρήσει ή δύνανται να προσμετρήσουν τον χρόνο που ασφαλίστηκαν για τον υπολογισμό του ύψους της επικούρησης που λαμβάνουν ή θα λάβουν κατά τον χρόνο ολοκλήρωσης του ερνασιακού τους βίου, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ο σκοπός για τον οποίο έχουν καταβάλει τις αιτούμενες εισφορές τους οι ενάγοντες, δηλαδή ο σκοπός της λήψης κύριας επικούρησης, έχει αναληφθεί και εκπληρώνεται από το ΕΤΑΤ (και ήδη ΕΤΕΑ) από την 31-12-2006, δοθέντος ότι με την υπαγωγή στην ασφάλιση του ΕΤΕΑ δικαίωμα λήψης επικουρικής σύνταξης έχουν όλοι οι ασφαλισμένοι που έχουν καταβάλει εισφορές. Συγκεκριμένα, με τον ν. 3371/2005 ρυθμίσθηκαν (Κεφάλαιο Η' άρθρα 57 - 69) και τα θέματα ασφάλισης, κύριας και επικουρικής σύνταξης, των υπαλλήλων και των συνταξιούχων των πιστωτικών ιδρυμάτων και δη με το άρθρ. 58 παρ. 1 εδαφ. α' του Ν. 3371/2005 μεταβλήθηκε νομοθετικώς η επικουρική ασφάλιση των εργαζόμενων στα πιστωτικά ιδρύματα και καθορίζεται ότι: «Στην ασφάλιση του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών (Ε.Τ.Ε.Α.Μ.) υπάγονται υποχρεωτικά και αυτοδίκαια και διέπονται από τη νομοθεσία του: (α) οι προσλαμβανόμενοι στα πιστωτικά ιδρύματα του ν. 2076/1992 από 1-1-2005 ...», σε συνδυασμό με το άρθρ. 39 του ν. 2084/1992 που ορίζεται ότι η ασφάλιση για επικουρική σύνταξη επιτρέπεται σε έναν και μόνο φορέα και όχι σε δύο ή περισσότερους. Με τον προαναφερόμενο νόμο επιχειρήθηκε η αναδιάρθρωση της κοινωνικής ασφάλισης όλου του προσωπικού των πιστωτικών ιδρυμάτων, με στόχο την προστασία των δικαιωμάτων και των ασφαλιστικών προσδοκιών των εν λόγω εργαζομένων, με την καθιέρωση διαδικασιών ένταξής τους τόσο στο Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων - Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Μισθωτών (Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ.) για τον κλάδο της κύριας σύνταξης, όσο και στο «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών (Ε.Τ.Ε.Α.Μ.)» σε συνδυασμό με την ασφάλιση στο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Τραπεζοϋπαλλήλων (Ε.Τ.Α.Τ)» το οποίο ιδρύθηκε με το άρθρο 60 του νόμου αυτού για τον κλάδο επικούρησης. Ο σκοπός της προαναφερόμενης νομοθετικής ρύθμισης, ήτοι η προστασία των ασφαλιστικών δικαιωμάτων της συγκεκριμένης κατηγορίας εργαζομένων, δηλαδή των τραπεζοϋπαλλήλων, συνάγεται από το περιεχόμενο της εισηγητικής έκθεσης του ν. 3371/2005 στην οποία γίνεται αναφορά στην ανάγκη νομοθετικής παρέμβασης για την επέκταση του δημοσίου, καθολικού και υποχρεωτικού χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης και στο προσωπικό των πιστωτικών ιδρυμάτων. Επίσης, με τα άρθρα 57 και 58 του ν. 3371/2005 ορίσθηκε η υπαγωγή στην υποχρεωτική ασφάλιση του ως άνω Ταμείου επικουρικής ασφάλισης (Ε.Τ.Ε.Α.Μ.) των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων των πιστωτικών ιδρυμάτων που ήταν υποχρεωτικώς ασφαλισμένοι στα πάσης φύσεως (δημοσίου ή, κυρίως, ιδιωτικού δίκαιου) ταμεία επικουρικής ασφάλισης, μετά όμως την διάλυσή τους, σύμφωνα με την διαδικασία που προβλέπεται από τις κείμενες διατάξεις και τα καταστατικά των ταμείων. Ως καταληκτική ημερομηνία για την υπαγωγή ορίσθηκε η 31-12-2005, ενώ η ημερομηνία αυτή παρατάθηκε (άρθρο 21 ν. 3429/2005 - ΦΕΚ Α 314) μέχρι την 31-3-2006. Παράλληλα, προβλέφθηκε ότι ο χρόνος ασφάλισης που πραγματοποιήθηκε στα πάσης φύσεως ταμεία (όπως ο

ΕΛΕΜ) λογίζεται (κατά πλάσμα δικαίου και σύμφωνα με το σύστημα της υποχρεωτικής ασφαλιστικής διαδοχής) ότι πραγματοποιήθηκε στο Ε.Τ.Ε.Α.Μ., ενώ καθορίστηκε ότι ο,τιδήποτε σχετίζεται με εισφορές, προϋποθέσεις συνταξιοδότησεως, καθορισμό και ανακαθορισμό επικουρικών συντάξεων και συναφή, από την ένταξη των ασφαλισμένων και εφ' εξής διέπονται από την νομοθεσία του ΕΤΕΑΜ. Με τον ίδιο νόμο (άρθρο 59) ρυθμίσθηκαν και τα σχετικά με την οικονομική κάλυψη της επιβάρυνσης του ΕΤΕΑΜ, ενώ δόθηκε ρητή νομοθετική εξουσιοδότηση (άρθρο 62 παρ. 6) για τον καθορισμό των διαδικασιών διαχείρισης και διεκπεραίωσης των πάσης φύσεως εκκρεμών ζητημάτων των υποθέσεων για την εφαρμογή των ανωτέρω, τα οποία ρυθμίσθηκαν με το π.δ. 209/2006. Περαιτέρω και προκειμένου, κατά την σχετική εισηγητική έκθεση του ν. 3371/2005, οι ρυθμίσεις του νόμου να λάβουν υπ' όψιν τους και να σεβαστούν τα κεκτημένα ασφαλιστικά δικαιώματα των ασφαλισμένων, ανάλογα με την έκτασή τους με τα άρθρα, 60, 61 και 62 του ίδιου άνω νόμου ιδρύθηκε το ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Τραπεζοϋπαλλήλων (ΕΤΑΤ)», το οποίο είχε ως σκοπό, μεταξύ άλλων, την καταβολή της διαφοράς των ποσών των συντάξεων που προκύπτουν από τον υπολογισμό των συντάξεων με βάση την νομοθεσία του ΕΤΕΑΜ, η οποία εφαρμόζεται για τους ασφαλισμένους αυτούς από τον χρόνο ένταξής τους, και των καταστατικών διατάξεων των ταμείων του προσωπικού των πιστωτικών ιδρυμάτων από τα οποία προέρχονται οι ασφαλισμένοι, προκειμένου τα κεκτημένα ή ώριμα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των τελευταίων να μη θιγούν. Ακόμη, στο άρθρο 62 του άνω νόμου ορίζεται ότι : «... Στην ασφάλιση του ΕΤΑΤ υπάγονται υποχρεωτικά τα πρόσωπα που εργάζονται στα πιστωτικά ιδρύματα του ν. 2076/1992 και ασφαλίζονται για επικουρική ασφάλιση του προσωπικού τους, μετά την διάλυσή τους, σύμφωνα με την διαδικασία που προβλέπεται στην επόμενη παράγραφο. 2. η υπαγωγή στο ΕΤΑΤ πραγματοποιείται μετά από αίτημα των αρμοδίων οργάνων των ενδιαφερομένων μερών, εργοδότη ή εργαζομένων, που υποβάλλεται στο Διοικητικό Συμβούλιο του ΕΤΑΤ μετά την διάλυση των επικουρικών ταμείων... σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται από τις κείμενες διατάξεις ή τα καταστατικά των οικείων ταμείων.... Το ποσό της επιβάρυνσης του πιστωτικού ιδρύματος και το ταμείου προσδιορίζεται μετά την εκπόνηση οικονομικής μελέτης...». Εξ άλλου, με το άρθρο 38 του ν. 3522/2006 ορίζεται ότι : «ο κλάδος Σύνταξης του Ταμείου Συντάξεων και Πρόνοιας Α.Τ.Ε. εντάσσεται υποχρεωτικά στον Κλάδο Σύνταξης του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων - Ενιαίου Ταμείου Ασφάλισης Μισθωτών (ΙΚΑ - ΕΤΑΜ), από 1.1.2007..... Από 1.1.2007, οι ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι του Ειδικού Λογαριασμού Επικούρησης Μελών Προσωπικού της Αγροτικής Τράπεζας (Ε.Α.Ε.Μ.), που έχει συσταθεί στο Ταμείο Υγείας Προσωπικού της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδας υπάγονται υποχρεωτικά στο Ενιαίο ταμείο Ασφάλισης τραπεζοϋπαλλήλων (Ε.Τ.Α.Τ.). Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου 62 του ν. 3371/2005 και οι διατάξεις του π.δ. 209/2006.... Η προβλεπόμενη από τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 8 του καταστατικού του ΕΛΕΜ εισφορά της ΑΤΕ μειώνεται σταδιακά και ισόποσα από 9% σε 7,5% εντός τριών ετών, αρχής γενομένης από 1.1.2007....», ενώ με αντίστοιχες νομοθετικές

ρρυθμίσεις εντάχθηκαν υποχρεωτικά στο ΙΚΑ- ΕΤΑΜ (για την κύρια σύνταξη) και στο ΕΤΑΤ (για την επικουρική) και τα άλλα ταμεία ασφάλισης προσωπικού πιστωτικών ιδρυμάτων. Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι από την 1-1-2007 και μετά όλοι οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι της πρώην ΑΤΕ που ήταν ασφαλισμένοι στον ΕΛΕΜ, όπως και οι ενάγοντες, δικαιούνται και λαμβάνουν μηνιαία επικούρηση από το Ε.Τ.Α.Τ. και ήδη ενταχθέν στο Ε.Τ.Ε.Α., χωρίς μέχρι σήμερα να θιγούν τα δικαιώματά τους, εφ' όσον εφαρμόζεται από το ΕΤΑΤ (και ήδη ΕΤΕΑ) ο Κανονισμός του ΕΛΕΜ (άρθρο 61 παρ. Β), ενώ για τον χρόνο θεμελίωσης του δικαιώματος και το δικαιούμενο ποσό της επικούρησής τους προσμετράται το σύνολο του ασφαλιστικού χρόνου που έχουν διανύσει στον ΕΛΕΜ. Ωσαύτως, οι συνταξιούχοι της πρώην ΑΤΕ που υπάγονται στο ΕΤΑΤ λαμβάνουν την ίδια επικούρηση που θα ελάμβαναν εάν δεν είχε χωρήσει η προαναφερόμενη «ασφαλιστική μεταφορά» τους από το ΤΥΠΑΤΕ - ΕΛΕΜ στο ΕΤΑΤ (και ήδη ΕΤΕΑ), καθώς έχουν αποκτήσει δικαίωμα λήψης επικούρησης από το ΕΤΕΑ και ασφαλισμένοι με μικρότερο χρόνο ασφάλισης που δεν θα θεμελιώναν δικαίωμα με το προϋφιστάμενο καθεστώς. Άλλωστε, όλοι οι πρώην ασφαλισμένοι του ΕΛΕΜ, όπως οι ενάγοντες, δεν διέκοψαν τον ασφαλιστικό τους δεσμό και την ασφαλιστική τους σχέση με τον φορέα επικουρικής ασφάλισής τους (ΕΛΕΜ), γιατί στην θέση του επεισήλθε νομίμως το ΕΤΑΤ (και ήδη ΕΤΕΑ), στο οποίο από 1.1.2007 και εφ' εξής μεταβιβάστηκαν εκ νόμου και αυτούσια το δικαίωμα και αντίστοιχη υποχρέωση του ΕΛΕΜ για καταβολή κύριας επικουρικής σύνταξης όπως προσδιορίζεται και εξειδικεύεται στο Καταστατικό και στον Κανονισμό του που δεν έχει ακόμα τροποποιηθεί και ισχύει. Μάλιστα, τα μέλη του ΕΛΕΜ, όπως οι ενάγοντες, δεν στερήθηκαν ούτε στερούνται την συνταξιοδοτική παροχή που προβλέπεται από το καταστατικό και τον κανονισμό του ΕΛΕΜ, αντιθέτως, η υποχρεωτική έννομη σχέση επικουρικής ασφάλισης παραμένει η ίδια, μεταβιβαζόμενη και εκπληρούμενη από 1.1.2007 από το ΕΤΑΤ αντί από τον ΕΛΕΜ. Μετά δε και την μεταβολή του φορέα της ασφαλιστικής παροχής επήλθε και μεταβολή στον χαρακτήρα της διαφοράς από οιασδήποτε ιδιωτικού σε καθαρά δημοσίου δικαίου. Η μετατροπή αυτή ισχύει και για τις διαφορές που είχαν γεννηθεί πριν την 1-1-2007, καθώς η όλη ασφαλιστική σχέση (χρόνος, προϋποθέσεις ασφάλισης κλπ) λογίζεται, κατά πλάσμα δικαίου, ότι έχει διανυθεί στο ΕΤΑΤ (και ήδη ΕΤΕΑ) και κρίνεται με τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις ασφάλισης στο ΕΤΑΤ και στο ΕΤΕΑΜ (νπδδ). Επιπροσθέτως, επισημαίνεται ότι οι εν λόγω σχετικές διατάξεις του Ν. 3371/2005 δεν τυγχάνουν αντισυνταγματικές, όπως έχει ήδη κριθεί με αποφάσεις του ΣτΕ (βλ. ΣτΕ 2197, 2198, 2200, 2201, 2202, 2203/2010 και 89/2011, αλλά και ΟΛΑΠ 9/2012). Συγκεκριμένα, συνάγεται ότι σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του νόμου 3371/2005, με τις προεκτεθείσες ρυθμίσεις ο νομοθέτης απέβλεψε στην επέκταση του δημόσιου, καθολικού και υποχρεωτικού χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης του προσωπικού των πιστωτικών ιδρυμάτων, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος και της συνταγματικής αρχής της ισότητας, ούτως ώστε η επιβαλλόμενη από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος κρατική μέριμνα για την κοινωνική ασφάλιση των τραπεζοϋπαλλήλων να μην υπολείπεται της κρατικής μέριμνας για την

κοινωνική ασφάλιση των λοιπών εργαζομένων. Την νομοθετική αυτή παρέμβαση υπαγόρευσε, κατά την εισηγητική έκθεση, η ανάγκη άρσεως της παθogenείας του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως των τραπεζοϋπαλλήλων, χαρακτηριστικότερη δε έκφραση της παθogenείας αυτής είναι ο κατακερματισμός του σε πολλούς φορείς, καθένας από τους οποίους διέπεται από δικό του καθεστώς, η αποκατάσταση της ίσης μεταχειρίσεως και κοινωνικής αλληλεγγύης των τραπεζοϋπαλλήλων και μεταξύ αυτών και μεταξύ των υπολοίπων μισθωτών, ο σεβασμός κεκτημένων δικαιωμάτων κοινωνικής ασφαλίσεως και η εγκαθίδρυση όρων ισοτιμίας μεταξύ των πιστωτικών ιδρυμάτων και αποφυγής του μεταξύ αυτών αθέμιτου ανταγωνισμού. Εξ άλλου, κατά την ίδια εισηγητική έκθεση, ο λόγος ασφαλισμένων και συνταξιούχων των τραπεζών επιδεινώνεται σε βάρος των ασφαλισμένων, λόγω του περιορισμού των προσλήψεων που έχουν επιβάλλει, εν τοις πράγμασι, στα πιστωτικά ιδρύματα οι συνθήκες του διεθνούς εντόνου ανταγωνισμού. Η επιδείνωση αυτή, στο πλαίσιο του διανεμητικού συστήματος ασφάλισης, το οποίο ισχύει σε όλα τα ταμεία ασφάλισης του προσωπικού των πιστωτικών ιδρυμάτων της Χώρας, θέτει σε κίνδυνο την βιωσιμότητα των ταμείων αυτών. Ο μόνος δε τρόπος αντιμετώπισεως του προβλήματος αυτού είναι η συμμετοχή των τραπεζοϋπαλλήλων σε ευρύτερες ομάδες ασφαλισμένων. Στην εισηγητική έκθεση του νόμου αναφέρεται ως περαιτέρω λόγος δημοσίου συμφέροντος, ο οποίος επέβαλε τις πιο πάνω ρυθμίσεις, ότι τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν αναλάβει, σύμφωνα με τις συμφωνίες που έχουν συνάψει με το προσωπικό τους, να ασκούν συγχρόνως και κοινωνική πολιτική, καλύπτοντας τα ελλείμματα των αλληλοβοηθητικών ταμείων των τραπεζοϋπαλλήλων, στις περιπτώσεις δε αυτές, οι ρόλοι επιχειρηματία και φορέα κοινωνικής ασφαλίσεως συγχέονται. Τούτο δε διότι οι συνταξιοδοτικές παροχές των ταμείων αυτών στηρίζονται, ως επί το πλείστον, σε προγράμματα προκαθορισμένων παροχών, δηλαδή έχουν ως βάση ασφαλιστικό σύστημα, σύμφωνα με το οποίο οι υποχρεώσεις του εργοδότη, εν προκειμένω των τραπεζών, δεν περιορίζονται στην καταβολή της συμπεφωνημένης εργοδοτικής εισφοράς, όπως ισχύει στα προγράμματα προκαθορισμένων εισφορών, αλλά εκτείνονται και στην κάλυψη οποιουδήποτε ελλείμματος, προκειμένου οι εργαζόμενοι να λαμβάνουν τις συμφωνηθείσες ασφαλιστικές παροχές. Επειδή, δε, στο άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος ορίζεται ότι : «Το Κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, όπως νόμος ορίζει». Με την διάταξη αυτή ο συντακτικός νομοθέτης περιέβαλε με συνταγματικό κύρος την αρχή της κοινωνικής ασφαλίσεως με γνώμονα την ασφαλιστική κάλυψη ολόκληρου του εργαζόμενου πληθυσμού της Χώρας και την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και ανέθεσε στον κοινό νομοθέτη την εξειδίκευση της ανάλογα με τις περιστάσεις, ο οποίος κατά την επιδίωξη του σκοπού αυτού έχει ευρεία εξουσία για την ρύθμιση των σχετικών θεμάτων, υποκείμενος μόνο σε περιορισμούς που επιβάλλονται από άλλες συνταγματικές διατάξεις (2180/2004 Ολομ.). Η μόνη δέσμευση που επέβαλε η πιο πάνω συνταγματική διάταξη σχετικά με την μορφή του ασφαλιστικού φορέα εκεί όπου ο νόμος καθιερώνει την υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση και θεσπίζει την υποχρεωτική καταβολή εισφοράς είναι η παροχή της κοινωνικής ασφαλίσεως είτε από μόνο το Κράτος, είτε από νομικά

πρόσωπα δημοσίου δικαίου και τέτοιοι πράγματι υπήρξαν οι φορείς αυτοί κατά την ιστορική διαδρομή της κοινωνικής ασφαλίσεως στην Ελλάδα (ΣτΕ 5024/1987 Ολομ.). Το Σύνταγμα όμως δεν επέβαλε στον κοινό νομοθέτη περιορισμό, ως προς τον τρόπο οργανώσεως και διοικήσεως των φορέων της κοινωνικής ασφαλίσεως, δεδομένου ότι ο νομοθέτης είναι ελεύθερος να επιλέξει την παροχή της κοινωνικής ασφαλίσεως από το ίδιο το Κράτος ή από νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Τέτοια δέσμευση του κοινού νομοθέτη δεν απορρέει ούτε από το πνεύμα του Συντάγματος, ούτε από τις γενικές αρχές που πηγάζουν από τις συνταγματικές διατάξεις, με τις οποίες καθιερώνεται η αρχή του Κοινωνικού Κράτους (ΟλΣ.τ.Ε. 3101/2001). Εν προκειμένω, με τις προεκτεθείσες διατάξεις, με τις οποίες οι τραπεζοϋπάλληλοι υπήχθησαν ως άνω στην ασφάλιση του εν λόγω ταμείου, ο νομοθέτης, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του ν. 3371/2005, απέβλεψε στην επέκταση του δημόσιου, καθολικού και υποχρεωτικού χαρακτήρα της κοινωνικής ασφαλίσεως στο προσωπικό των πιστωτικών ιδρυμάτων, σύμφωνα με τις επιταγές τόσο του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος, όσον και της συνταγματικής αρχής της ισότητας, ούτως ώστε η επιβαλλόμενη από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος κρατική μέριμνα για την κοινωνική ασφάλιση των τραπεζοϋπαλλήλων να μην υπολείπεται της κρατικής μέριμνας για την κοινωνική ασφάλιση των λοιπών εργαζομένων [ΟλΣτΕ 2198/2010]. Δήλον ότι στην χώρα μας ισχύει το «πολλαπλό σύστημα» κοινωνικής ασφαλίσεως των εργαζομένων, δηλαδή φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως είναι ν.π.δ.δ., δημόσιες υπηρεσίες, δημοτικές επιχειρήσεις, ν.π.ι.δ., και ακόμη ειδικοί λογαριασμοί χωρίς νομική προσωπικότητα. Και υπό την εκδοχή ότι η διάταξη του άρθρου 22 του Συντάγματος δεν επιβάλλει κρατικό ασφαλιστικό φορέα ή δεν επιβάλλει κρατικό ασφαλιστικό φορέα όσον αφορά στην επικουρική κοινωνική ασφάλιση, είναι ωστόσο βέβαιο ότι επιτρέπει, και ακριβέστερα, επιβάλλει στον νομοθέτη και την δημόσια διοίκηση, την εποπτεία και ρύθμιση της κοινωνικής ασφάλισης από οποιονδήποτε φορέα και αν αυτή παρέχεται, με σκοπό την εξασφάλιση της αδιάλειπτης εφ' όρου ζωής των εργαζομένων καταβολής των ασφαλιστικών παροχών. Επιτελεί δηλαδή το Κράτος εγγυητική λειτουργία και δη όσον αφορά στην επικουρική ασφάλιση, η οποία αντιμετωπίζεται πλέον απaráλλακτα όπως και η κύρια ασφάλιση, δηλαδή ως ασφάλιση βασικών κινδύνων και όχι ως μια πολυτελής ασφάλιση προσομοιάζουσα στην ιδιωτική ασφάλιση. Συνεπώς, κρίνεται ότι η νομοθετική μεταφορά της κοινωνικής ασφάλισης των εργαζομένων σε κρατικό φορέα είναι δυνατή και επιτρέπεται από το άρθρο 22 του Συντάγματος. Ιδιαίτερα πρέπει να επισημανθεί ότι η μεταφορά αυτή επιβάλλεται σε περίπτωση κατά την οποία διαφορετικά, χωρίς δηλαδή την επέμβαση του νομοθέτη, τίθεται σε κίνδυνο η βιωσιμότητα του υπάρχοντος φορέα κοινωνικής ασφάλισης και του παρ' αυτό λειτουργούντος συνταξιοδοτικού προγράμματος και κατ' επέκταση τίθεται σε κίνδυνο η σύνταξη των ασφαλισμένων εργαζομένων. Συμπερασματικώς, εκ των προεκτιθέμενων συνάγεται ότι οι εν λόγω προεκτιθέμενες νομοθετικές ρυθμίσεις δεν τυγχάνουν αντισυνταγματικές ως αντικείμενες στις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1, 12, 17 και 22 του Συντάγματος, αλλά και 11 της ΕΣΔΑ, ενώ ως νεότεροι νόμοι υπερισχύουν του καταστατικού του εναγομένου, η λύση ή μη του οποίου

δεν ασκεί εν προκειμένω έννομη επιρροή, ούτε αποτελεί νομική προϋπόθεση για την εφαρμογή και υπαγωγή των ανωτέρω διατάξεων τούτων των εφαρμοστέων νόμων. Προσέτι, η αγωγή ως προς την περί αδικαιολόγητου πλουτισμού επικουρική θεμελίωσή της υπό την δικονομική της επικουρικότητα κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι η εκ του άρθρου 904 ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβοηθητικής φύσεως και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός αν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα, στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία (ΟΛΑΠ 22/2003 ΧρΙΔ 4. 177, ΑΠ 531/1994 Ελλ.Δ/νη 37.81, ΑΠ 1369/1993 Ελλ.Δ/νη 36.304, ΑΠ 1567/1983 ΝοΒ 32.1354, ΑΠ 890/1982 ΝοΒ 31.1156, Εφ.Θεσ. 2.111/1996 Αρμ. 1996.1323, Εφ.Θεσ. 643/1995 Αρμ. 1995.460), εν προκειμένω δε οι ενάγοντες για την θεμελίωση της αξιώσεώς τους με βάση τον αδικαιολόγητο πλουτισμό επικαλείται τα ίδια ακριβώς πραγματικά περιστατικά για την θεμελίωση της ενδοσυμβατικής ευθύνης του εναγομένου, ενώ δεν μνημονεύουν έτερα πραγματικά περιστατικά που να είναι διαφορετικά ή πρόσθετα από αυτά, στα οποία ερείδεται η αγωγή εκ της συμβάσεως και του νόμου. Κατ' ακολουθίαν των προδιαλαμβανομένων, πρέπει να απορριφθεί η κρινομένη αγωγή, κατά την κύρια και επικουρική θεμελίωσή της, ως νόμο αβάσιμη και πρέπει να συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαιτέρως δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα καθοριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα στις 12 Ιουνίου 2015.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ
το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σημάνση και έκδοσή του κατά τη
σειρά της παραγγελίας
ΑΘΗΝΑ..... 16 Ιουν. 2015
.....Γραμματέας

Θεοκλής Αθανάσιος